

Вікторія Амеліна
Victoria Amelina

E-E-ECTOPII
E-E-ERZÄHLUNGEN
EKCKABATOPA
DES BAGGERS

aus dem Ukrainischen übersetzt von
Dina Zaubitzer

TALES OF
EUKRAINE

Намалював Олександр Шатохін / illustriert von Olexandr Shatokhin

Вікторія Амеліна

Е-Е-ЕСТОРІЇ ЕКСКАВАТОРА

Victoria Amelina

DIE E-E-ERZÄHLUNGEN DES BAGGERS

aus dem Ukrainischen übersetzt von
Dina Zaubitzer

illustriert von Oleksandr Shatokhin

Кожен у цьому світі має свою історію. Людина й тварина, дерево й зірка. Навіть екскаватор. Особливо такий балакучий, як Ека.

Ви, мабуть, думаєте, екскаватори не мають імен? Та Ека якраз і отримав своє, вигадуючи історії.

Коли зустрінете Еку, він вам розповість про все на світі. Про Землю та море. Зірки та льодовики. Подарунки та скелет динозавра. Бо екскаватор Ека ніколи не працює мовчки. Копає — і балакає, копає — і балакає. Затинається, тільки коли соромиться або сумнівається.

Тоді Ека чухає потилицю своїм великим ковшем і тягне замислено: «Е-е-е». Тому, власне, його і назвали — Е-е-екою.

Але ж ні екання, ні чухання нікому не заважають. Ека — чудовий оповідач. Часом вантажівки та підйомні крани так заслухаються, що й працювати забудуть. Начальники будівництва сваряться: навіщо машинам історії?

Та Ека впертий, як усі екскаватори. Він і вам розкаже свої байки. А ви слухайте та вирішуйте: вірити чи не вірити.

Екскаватори, звісно, не брешуть. Але іноді — трішечки перебільшують.

Alles auf dieser Welt hat eine Geschichte. Menschen und Tiere, Bäume und Sterne. Sogar Bagger. Vor allem ein gesprächiger Bagger wie Eka.

Habt ihr gedacht, dass Bagger Namen haben können? Nun, Eka hat seinen Namen bekommen, weil er sich Geschichten ausdenkt.

Wenn ihr Eka begegnet, wird er euch von allem Möglichen erzählen. Vom Land und vom Meer, von Sternen und Gletschern, von Geschenken oder auch einem Dinosaurier-Skelett. Bagger Eka arbeitet nie still und leise. Er gräbt und redet, gräbt und redet. Manchmal, ja, da stottert er ein wenig. Aber nur, wenn er verlegen ist.

Dann kratzt sich Eka mit seiner großen Baggerschaufel am Kopf und gibt ein nachdenkliches »E-e-e« von sich. So kam er übrigens auch zu seinem Namen: E-e-eka.

Aber weder sein Stottern noch sein Kratzen können ihn aus der Ruhe bringen. Eka ist ein großartiger Geschichtenerzähler. Manchmal sind die Lastwagen und Kräne so von seinen Erzählungen gefesselt, dass sie glatt vergessen zu arbeiten. Dann schimpft der Baustellenleiter: Wozu brauchen Maschinen Geschichten?

Aber Eka ist stur, wie alle Bagger. Er wird euch seine Geschichten erzählen. Und ihr könnt dann entscheiden, ob ihr ihm glauben wollt oder nicht. Bagger lügen natürlich nicht. Nur manchmal, da übertreiben sie vielleicht ein wenig.

Е-Е-ЕСТОРІЯ ЕКИ № 1.

ПРО ЗЕМЛЮ ТА АНДРІЙКА

Е-е-е... (з цього «е-е-е» завжди починаються історії Еки).

Ви, звісно, знаєте, що наша планета кругла? Якщо дивитися на неї з космосу, вона схожа на велику блакитну кулю.

Одного разу я копав яму на будівельному майданчику. Й трішки перестарався — зачерпнув ковшем забагато землі.

Як забагато? Скажу чесно, аж так, що планета перестала бути схожою на велику блакитну кулю і стала схожа на велике надкушене яблуко. Це і вчені сказали, й астронавти підтвердили — їм із космосу добре видно.

Лишенько! Що тут почалося!

До мене приїхали начальники всіх країн. Сперечалися між собою. Як виправити форму Землі?

«Чого всі хвилюються? — дивувався я. — По-моєму, і так гарно. Прекрасна у нас планета. Навіть коли надкушена. Хто сказав, що Земля обов'язково має бути круглою?»

Деякі люди зі мною погоджувались. Але не всі.

У новинах з'явилися заголовки: «Кінець світу через екскаватора Еку!». Повідомляли про страшний, величезний, ненажерливий екскаватор.

GESCHICHTE NUMMER 1

EKA ERZÄHLT VON DER ERDE UND VON ANDRIJKO

E-e-e... (Ekas Erzählungen beginnen immer so.)

Ihr wisst wahrscheinlich, dass unser Planet rund ist, oder? Wenn man ihn vom Weltall aus betrachtet, sieht er aus wie ein große blaue Kugel.

Einmal war es, da habe ich auf einer Baustelle ein Loch gegraben. Vielleicht habe ich ein bisschen zu tief gegraben und etwas zu viel Erde in meine Baggerschaufel geladen.

Wie viel zu viel? Um ehrlich zu sein, so viel, dass der Planet nicht mehr wie eine große blaue Kugel aussah, sondern wie ein großer Apfel, aus dem ein Stück herausgebissen wurde. Das haben Wissenschaftler gesagt und Astronauten haben es bestätigt. Sie konnten es vom Weltraum aus leicht sehen.

Oh je! Was für ein Trubel das verursacht hat!

Die Staatsoberhäupter aller Länder der Welt kamen her. Sie stritten darüber, wie man die Kugelform der Erde wiederherstellen könnte.

»Warum machen sich alle solche Sorgen?«, dachte ich. »Ich finde, sie sieht gut aus. Unser Planet ist schön, auch wenn ein Stück herausgebissen wurde. Wer hat gesagt, dass die Erde rund sein muss?«

Einige Leute stimmten mir zu. Aber nicht alle.

Die Schlagzeilen lauteten: »Bagger Eka bringt die Welt an den Rand des Abgrunds!« Sie sprachen von einem gigantischen, furchterregenden, unersättlichen Bagger.

У новинах іноді теж трішечки перебільшують.

А я просто не знав, що не можна відкушувати так багато Землі. Думав: що більше, то краще. Ніхто ж не пояснює екскаваторам, що планету легко занапастити.

Може, про таке пишуть у книжках, які дорослі щовечора читають дітям? Та екскаваторам ніхто не читає. Усі знай наказують: копай — не копай.

Але все одно це моя провина. Це я зіпсував нашу Землю.

Кругла планета завжди оберталася довкола себе рівно за одну добу. Яким боком повернеться до сонця — там день, а яким відвернеться — ніч. А тепер як буде?

Що, як планета крутитиметься швидше через свою надкушеність? Дні й ночі стануть коротші. Дорослі не встигатимуть читати дітям книжки перед сном. І діти ростимуть, не розуміючи світ. Як ось ми, машини.

Die Nachrichten übertreiben manchmal ein wenig.

Ich wusste einfach nicht, dass man keinen so großen Brocken aus der Erde herausnehmen darf. Ich dachte immer: Je größer, desto besser. Niemand sagt Baggern, wie leicht man den Planeten beschädigen kann.

Vielleicht steht das in den Büchern, die Erwachsene ihren Kindern jeden Abend vorlesen, aber Baggern liest niemand etwas vor. Ihnen wird nur befohlen: graben, nicht graben.

Aber es war trotzdem meine Schuld. Ich war derjenige, der die Erde ruiniert hat.

Unser runder Planet hat sich immer in vierundzwanzig Stunden einmal vollständig gedreht. Die Seite, die der Sonne zugewandt ist, hat Tag, während die abgewandte Seite Nacht hat. Was würde jetzt passieren?

Was wäre, wenn sich der Planet mit dem herausgebissenen Stück schneller drehen würde? Unsere Tage und Nächte würden kürzer werden. Die Erwachsenen hätten nicht genug Zeit, um

Я вже збагнув, що накоїв, і хотів усе виправити. Проте начальники всіх країн так кричали на мене, так сперечалися між собою, що я розгубився. Завмер із куснем землі в ковші. Чесно кажучи, світ міг загинути, поки дорослі кричали.

Раптом до мене крізь натовп пробився хлопчик Андрійко.

— Еко, — сказав він спокійно та ввічливо. — Ти, мабуть, злякався? Одного разу я розбив м'ячем сусідське вікно, то мені й тоді страшно було. А тут ціла планета! Але ж ти можеш покласти шматок Землі на місце, правда?

Ну звісно, я міг!

Я так і вчинив — поклав землю назад.

Дорослі не одразу й помітили, бо сварилися. Але астронавти з Міжнародної космічної станції доповіли: Земля знову така, як раніше, — прекрасна й кругла.

Усі ще довго дякували мені за порятунок світу. Та дякувати потрібно вченим і астронавтам, які вчасно помітили, що я накоїв. І ще Андрійкові.

Це Андрійко врятував нашу планету.

den Kindern ihre Gutenachtgeschichten vorzulesen, und die Kinder würden aufwachsen, ohne die Welt zu verstehen. Genau wie wir Maschinen.

Endlich wurde mir klar, was ich getan hatte, und ich wollte es wieder gutmachen. Aber die Staatsoberhäupter aller Länder dieser Welt schrien mich alle an und stritten sich so sehr, dass ich völlig verwirrt war. Ich erstarrte mit diesem Stückchen Erde in meiner Baggerschaufel. Ehrlich gesagt, hätte die Welt untergehen können und diese Erwachsenen würden immer noch streiten.

Plötzlich bahnte sich ein kleiner Junge namens Andrijko seinen Weg durch die Menge zu mir.

»Eka«, sagte er ruhig und höflich. »Ich wette, du hast Angst. Einmal habe ich einen Ball durch das Fenster meines Nachbarn geschossen und hatte solche Angst. Und das ist ein ganzer Planet! Aber du kannst das Stück Erde einfach zurücklegen, oder?«

Natürlich konnte ich das!

Und das tat ich auch. Ich legte die Erde zurück.

Die Erwachsenen bemerkten es zunächst nicht, weil sie sich stritten. Aber die Astronauten auf der Internationalen Raumstation meldeten: Die Erde ist wieder normal, schön und rund.

Noch lange danach dankten mir alle, dass ich die Welt gerettet hatte. Aber sie hätten den Wissenschaftlern und Astronauten danken sollen, die schnell bemerkten, was ich getan hatte. Und Andrijko.

Es war Andrijko, der unseren Planeten gerettet hat.

ЕЕЕСТОРІЯ ЕКИ № 2.

ПРО МОРЕ І ОЛЮ

Е-е-е... А ви коли-небудь бачили море?

Одного разу я був на пляжі. Дивився, як хлопчик пускає кораблики у пластмасовому відерці. Хлопчик був зовсім маленький і ще не вмів розмовляти. Тому дорослі погано його розуміли.

Але екскаватори чудово розуміють навіть найменших дітей. Тож коли хлопчик попросив мене налити більше води у відерце, я погодився. Взагалі-то, я приїхав до моря будувати причал. Але коли дитина просить, екскаватор не може відмовити.

Тож я під'їхав до моря, зачерпнув хвилю й налив її до відерця. Хлопчик зрадів, розлив воду у свої пасочки й попросив налити у відерце ще кілька хвиль.

А тоді збіглися інші діти. Вони також тішилися з того, як я зачерпую хвилі великим ковшем. І я всім зачерпував хвилі й усім їх наливав — у відерця, пасочки, мисочки, порожні пляшки та навіть пластикові стаканчики. Було весело! Аж поки ми не почули гудок.

GESCHICHTE NUMMER 2

EKA ERZÄHLT VOM MEER UND VON OLJA

E-e-e... Habt Ihr schon einmal das Meer gesehen?

Einmal war ich am Strand. Ich beobachtete einen kleinen Jungen, der mit Spielzeugschiffen in einem Plastikeimer spielte. Er war so jung, dass er noch nicht sprechen konnte. Die Erwachsenen konnten ihn deshalb nicht verstehen.

Aber Bagger sind großartig darin, selbst die kleinsten Kinder zu verstehen. Also stimmte ich sofort zu, als er mich bat, mehr Wasser in seinen Eimer zu gießen. Eigentlich war ich an den Strand gekommen, um eine Anlegestelle für Schiffe zu bauen. Aber Bagger können Kindern einfach nicht nein sagen.

Also rollte ich mich zum Meer, schöpfte dort Wellen und goss sie in den Eimer. Der glückliche Junge schwappte das Wasser in seinen Graben und bat mich, noch ein paar Wellen in seinen Eimer zu gießen.

Dann kamen die anderen Kinder angerannt. Sie waren auch begeistert, dass ich das Meer schöpfte. Also schöpfte ich weiter Wasser für alle und goss es in ihre Eimer, Sandspielzeuge,

Це тривожно гудів пароплав. А тривожно йому було, бо море — майже закінчилось!

Так-так. Я вичерпав пів моря своїм ковшем і розлив його у відерця, мисочки й пасочки.

Он ті горбики вдалині — то зовсім не хвилі, а спини китів. Кити вже не поміщаються в морі!

Із жовтої субмарини визирає чоловік у військовій формі. Скажу чесно, я й гадки не мав, що в нашому морі є підводний човен.

Можливо, то була військова таємниця?

Капітан пароплава підняв білий прапор. Мабуть, це означало, що він здається. Матроси із субмарини здаватися не збирались — вони ж військові. А в китів прапорів узагалі немає.

Тільки, по-моєму, вони вже здалися. Їм, на відміну від нас, було геть невесело.

Але ж я ненавмисно! Мене просто ніхто не попереджав, що море легко занепасти.

Моє скло навіть вкрилося солоною водою, але не морською. Здається, я навчився плакати. Бо не знав, як врятувати море і нашу військову таємницю.

І тут до мене підійшла дівчинка Оля й впевнено мовила:

— Еко, все можна виправити. Будь ласка, скажи дітям, нехай виливають воду назад у море.

Ну звісно! Так і треба вчинити. Діти почали виливати воду назад у море. Дехто з малюків навіть вилив до моря свій улю-

Schüsseln, leere Flaschen und sogar Plastikbecher. Es hat Spaß gemacht! Bis wir das Horn hörten.

Es war ein Schiff, das ein Notsignal ausstieß. Und es war in Not, weil das Meer fast weg war!

Jawohl. Ich hatte die Hälfte des Meeres abgeschöpft und es in Eimer, Schüsseln und Sandspielzeug gegossen.

Und die Buckel, die ich in der Ferne sehen konnte, waren keine Wellen, sondern die Rücken von Walen. Die Wale passten nicht mehr ins Meer!

Ein Mann in Militäruniform spähte aus einem gelben U-Boot. Um ehrlich zu sein, hatte ich keine Ahnung, dass es unter der Meeresoberfläche ein Boot gab.

Glaubt Ihr, dass dies ein Militärgeheimnis war?

Der Kapitän des Schiffes hisste eine weiße Flagge. Das bedeutete wohl, dass er sich ergab. Aber die Matrosen auf dem U-Boot hatten nicht vor, sich zu ergeben – sie sind schließlich Soldaten! Und Wale haben überhaupt keine Flaggen. Aber wenn Ihr mich fragen, dann hatten sie sich bereits ergeben. Jedenfalls hatten sie im Gegensatz zu uns überhaupt keinen Spaß.

Aber das wollte ich nicht! Es ist nur so, dass mich niemand gewarnt hatte, wie leicht es ist, das Meer zu ruinieren.

Meine Windschutzscheibe war sogar mit Salzwasser bedeckt. Aber das kam nicht vom Meer. Ich glaube, ich habe gelernt, wie man weint. Denn ich wusste nicht, wie ich das Meer oder unser Militärgeheimnis retten sollte.

In diesem Moment kam ein kleines Mädchen namens Olia auf mich zu und sagte voller Zuversicht:

блений яблучний сік. Дітям для моря нічого не шкода!

Так ми знову наповнили море. Пароплав загудів вдячно. Капітан помахав нам рукою. Кити випустили в небо фонтани. А секретний підводний човен знову сховався на глибині, поміж врятованих нами риб.

Мені навіть хотіли вручити медаль — за допомогу в захисті військової таємниці. Але це Олі потрібно дати медаль і подякувати.

Ця дівчинка врятувала море.

»Eka, das lässt sich beheben. Sag den Kindern einfach, sie sollen das Wasser zurück ins Meer gießen.«

Natürlich! Genau das mussten wir tun. Also begannen die Kinder, das Wasser zurück ins Meer zu gießen. Einige der Kleinsten gaben sogar ihren kostbaren Apfelsaft dazu. Kinder scheuen keine Mühen für das Meer!

Wir füllten das Meer wieder auf und das Schiff bedankte sich mit einem Hornsignal. Der Kapitän winkte uns zu. Die Wale spuckten Fontänen in den Himmel. Und das geheime U-Boot war wieder in den Tiefen verborgen, inmitten der Fische, die wir gerettet hatten.

Sie wollten mir sogar eine Medaille dafür verleihen, dass ich geholfen hatte, ein Militärgeheimnis zu schützen.

Aber Olia ist diejenige, die die Medaille und den Dank verdient.

Dieses Mädchen hat das Meer gerettet.

ЕЕЕСТОРІЯ ЕКИ № 3.

ПРО ЗОРІ ТА МАРІЙКУ

Е-е-е... Ви, звісно, знаєте, що вночі на небі видно зірки, а вдень — не видно?

Усі екскаватори люблять зірки. Принаймні такі романтичні екскаватори, як я.

Одного разу я подумав, що було б непогано залишити собі яку-небудь зірку й на день. Я хотів милуватися зоряним світлом завжди.

Тож я потягнувся своїм великим ковшем до неба і — зачепив малесеньку гарну зірку. Зірка зойкнула. Та я подумав — це з радості.

Настав ранок, небо посвітлішало, й зірки стали невидимі. Тож ніхто й не побачив, що одна зірка зникла. Ніхто не помічав її зникнення цілий день.

Зірка колихалася у великій банці з-під грушевого компоту в мене на підвіконні. Точнісінько як груша. Увечері я дивився футбол і тільки іноді милувався зоряним сяйвом. Потім до мене прийшли друзі, мотоцикли й підйомні крани. Про зірку я, якщо чесно, забув.

Страшно подумати: вона могла б так і загинути в банці. Я ж її навіть не годував. Я не знав, що їдять зірки.

Але тієї ночі всі вчені-астрономи зібралися, аби спостерігати якусь іншу важли-

GESCHICHTE NUMMER 3

EKA ERZÄHLT VON DEN STERNEN UND VON MARIJKA

E-e-e... Ihr wisst bestimmt, dass man die Sterne am Himmel nur nachts sehen kann, aber nicht am Tag, oder?

Alle Bagger lieben Sterne. Zumindest romantische Bagger wie ich.

Einmal dachte ich, es wäre schön, auch tagsüber einen Stern für mich zu behalten. Ich wollte das Sternenlicht jederzeit genießen.

Also streckte ich meine große Baggerschaufel in den Himmel und erreichte einen winzigen, hübschen Stern. Der Stern quiekte, aber ich dachte, er würde vor Freude quieken.

Als der Morgen kam, wurde der Himmel heller und die Sterne wurden unsichtbar. Darum bemerkte niemand, dass ein Stern fehlte. Den ganzen Tag lang bemerkte niemand, dass er fehlte.

Der Stern zappelte in einem großen Birnen-glas auf meiner Fensterbank herum. Er war genau wie eine Birne. Abends schaute ich Fußball und bewunderte nur gelegentlich das Leuchten des Sterns. Dann kamen meine Freunde, die Motor-räder und Kräne, vorbei. Um ehrlich zu sein, ver-gaß ich den Stern.

Es ist beängstigend, wenn ich daran denke, dass er in diesem Glas hätte sterben können. Ich habe ihn nicht einmal gefüttert. Ich wusste nicht, was Sterne essen.

ву зірку — з хвостом. Такі хвостаті зірки, здається, називаються котометами. Чи все-таки кометами?

Хай там як, про хвостату зірку-комету тоді всі зовсім забули. Щойно вчені-астрономи поглянули у свої телескопи, вони помітили: на небі чогось бракує.

Що тут почалося! Футбольний матч перервав екстрений випуск новин. Виявилось, що навіть така малесенька зірка, як моя, може бути дуже важливою. Її всі шукали.

Скажу чесно, я не знав, що робити. Тож так і сидів перед телевізором із банкою, в якій колихалася зірка.

Раптом задзвонив телефон.

— Еко, це ж ти взяв зірку? — суворо запитав голос у слухавці.

Це був голос Марійки — дівчинки, яка знає, як я люблю зірки. Її мама досліджує космос. І Марійка щовечора дивиться з нею у телескоп.

Aber in dieser Nacht kamen alle Astronomen zusammen, um einen anderen wichtigen Stern zu beobachten, einen mit einem Schweif. Ich glaube, sie nennen sie Katzmets. Oder sind es Kometen?

Wie auch immer, sie vergaßen bald diesen Kometen und seinen Schweif. Sobald die Wissenschaftler in ihre Teleskope schauten, bemerkten sie, dass etwas am Himmel fehlte.

Was für ein Durcheinander! Das Fußballspiel wurde für die Eilmeldung unterbrochen. Es stellte sich heraus, dass selbst ein so winziger Stern wie meiner tatsächlich sehr wichtig sein könnte. Alle suchten nach ihm.

Um ehrlich zu sein, wusste ich nicht, was ich tun sollte. Also saß ich einfach mit dem Stern im Glas vor dem Fernseher.

Plötzlich klingelte das Telefon.

»Eka, hast du den Stern genommen?«, fragte die Stimme am anderen Ende streng.

Es war Marijka. Das Mädchen weiß, dass ich Sterne liebe. Ihre Mutter erforscht das Weltall und Marijka schaut jeden Abend mit ihr durch das Teleskop.

Няв

КОТОМЕТА

— Будь ласка, Еко, — сказала Марійка, — хапай зірку і вези до астрономів. Мама каже, що все ще можна виправити!

— Гаразд, — відповів я.

А тоді подумав: повішу-но я зірку на місце сам. Ніхто й не дізнається, що це я її брав.

Я взяв і повісив зірку на небо. Над своїм будинком — щоб вона була поруч.

Що тут почалося! Учені в новинах казали, що зникла зірка з'явилася — але геть не там, де була завжди!

Телефон задзвонив знову.

— Еко, ну що ти накоїв? — сказала Марійка. — На небі виникло нове сузір'я. Сузір'я Екскаватора! Але сузір'я Великої Ведмедиці, яке було споконвіку, — немає! Люди бояться, що так починається кінець світу.

Та я ж просто не знав, що кожна зірка має своє місце.

Одне слово, довелося таки їхати до астрономів. Вони підтвердили все, що сказала мені Марійка. І те, що всі зірки пораховані, і те, що в кожній є своє місце. Люди склали їх у сузір'я, а астрономи виміряли між ними відстані.

Учені показали, куди повісити мою зірку, щоб на небі знову був порядок.

А ще я перед нею вибачився. Мені пощастило — зірка мені пробачила і заговорила зі мною. Навіть спитала, який рахунок у матчі — тому, який я дивився, поки вона нудилася у банці. Виявилось, що зірки часто дивляться земні ігри. А часом і грають самі — коли їх ніхто не бачить.

»Bitte, Eka«, sagte Marijka, »nimm den Stern und bring ihn zu den Astronomen. Mama sagt, es kann alles noch repariert werden!«

»Okay«, sagte ich.

Dann dachte ich: »Ich werde ihn selbst wieder an seinen Platz hängen. Dann wird niemand erfahren, dass ich ihn genommen habe.«

Ich nahm den Stern und hängte ihn wieder an den Himmel. Direkt über meinem Haus, damit er in der Nähe war.

Und was glaubt Ihr, was dann passiert ist? Die Wissenschaftler in den Nachrichten sagten, der verschwundene Stern sei aufgetaucht, aber nicht dort, wo er zuvor war!

Das Telefon klingelte erneut.

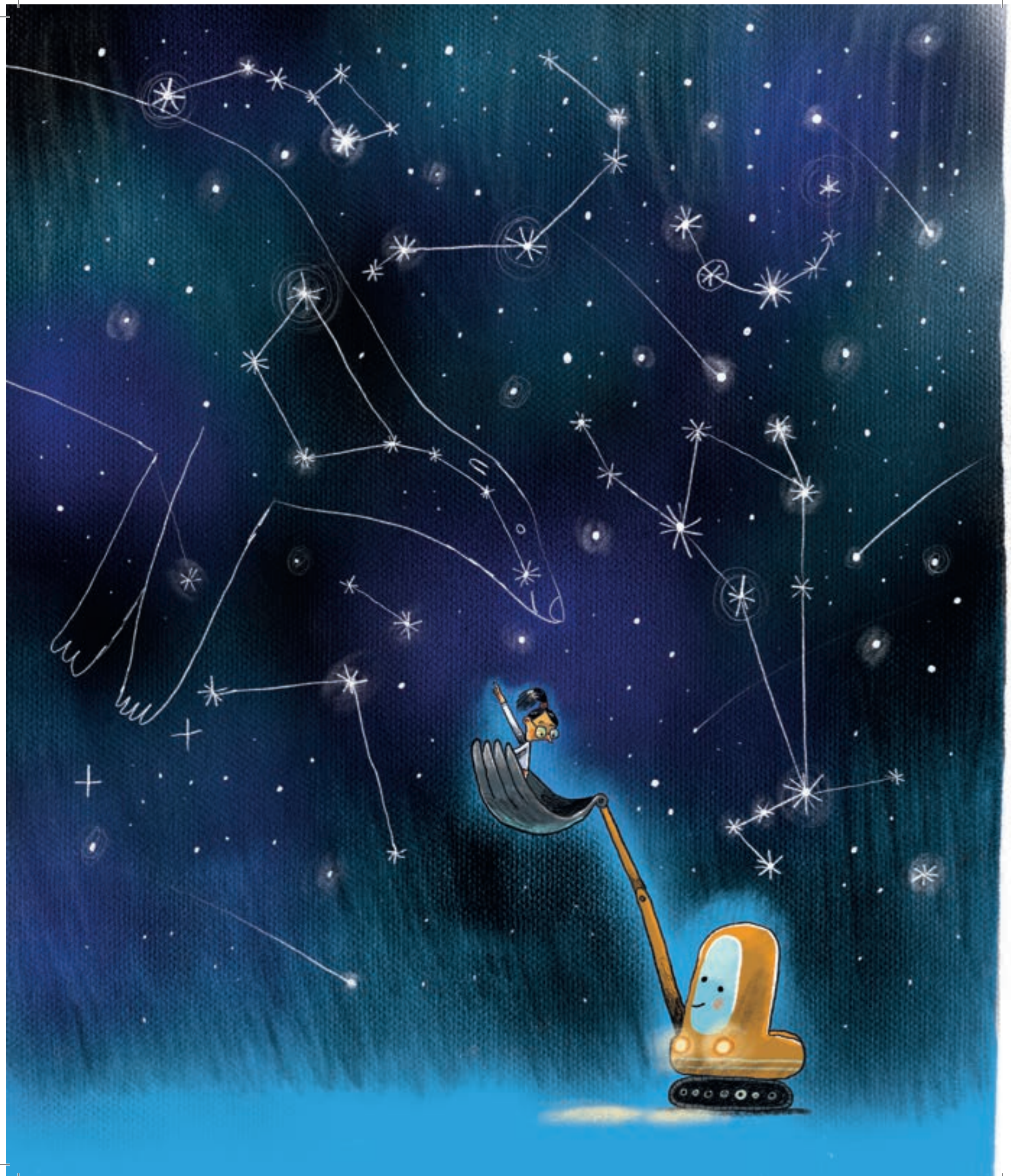
»Eka, was hast du jetzt wieder angestellt?«, fragte Marijka. »Es gibt ein neues Sternbild am Himmel. Excavatoris – das Sternbild des Baggers! Aber das Sternbild des Großen Bären, das schon immer dort war, ist weg! Die Leute haben Angst, dass dies der Anfang vom Ende der Welt ist.«

Ich wusste nicht, dass jeder Stern einen besonderen Platz hat.

Schließlich musste ich doch zu den Astronomen gehen. Sie bestätigten alles, was Marijka mir erzählt hatte: dass alle Sterne gezählt wurden und dass jeder seinen eigenen Platz hat. Die Menschen haben sie in Sternbilder eingeordnet und Astronomen haben die Abstände zwischen ihnen gemessen.

Die Wissenschaftler zeigten mir, wo ich meinen Stern aufhängen musste, um den Himmel wieder in Ordnung zu bringen.

Ich habe mich auch bei dem Stern entschuldigt. Ich hatte Glück, dass der Stern mir verzieh und mit mir reden wollte. Er fragte, wer das Spiel

Не біда, що в небі знову немає сузір'я Екскаватора. Марійка навчила мене впізнавати Велику Ведмедицю, яка нагадує мій ківш. І тепер коли, втомлений від копання, я їду з роботи, то дивлюсь угору і згадую Марійку та добру зірку, яка теж любить футбол.

Люди з усіх усюд досі дякують мені за порятунок світу. Та дякувати треба Марійці.

Ця дівчинка врятувала небо.

gewonnen habe – das Fußballspiel, das ich mir angesehen hatte, als der Stern im Glas vor sich hin zappelte. Es stellte sich heraus, dass Sterne oft unsere Spiele auf der Erde beobachten. Manchmal, wenn niemand hinsieht, spielen sie sogar selbst mit.

Es ist nicht schlimm, dass Excavatoris nicht mehr am Himmel steht. Marijka hat mir beigebracht, den Großen Wagen zu erkennen, der wie meine Baggerschaufel aussieht. Wenn ich jetzt müde vom Graben von der Arbeit nach Hause gehe, schaue ich nach oben und erinnere mich an Marijka und diesen freundlichen Stern, der auch Fußball mag.

Menschen aus aller Welt danken mir immer noch dafür, dass ich die Welt gerettet habe. Aber eigentlich sollten sie Marijka danken.

Dieses Mädchen hat den Himmel gerettet.